

wij meer in den geest der overledene handelen door over zaken te zwijgen, die zij zelve klaarblijkelijk beter vond niet aan te roeren."

Het bloed steeg Jules naar het hoofd, hij voelde zich als een schooljongen op zijn plaats gezet en een machtig gevoel van wrevel tegenover dien ouden, stijven dokter maakte zich van hem meester. Dus had zij gezwegen. Hij had nooit gedacht dat zij daartoe in staat was en hij had er haar om geminacht. Thans maakte hij er haar een verwijt van.

Hij schonk zich nog een glas wijn in en dronk het leeg zonder te antwoorden.

„Is u er op gesteld hier in huis te logeeren?" vroeg de dokter weer.

„Neen," zei van Hagen met een lichte huivering.

„Ik geloof ook dat u beter doet met in een hôtel te gaan. Lieschen en de verpleegster blijven natuurlijk van nacht hier. U kunt gerust alles aan die twee overlaten. Natuurlijk heeft u iemand noodig die u met het een en ander behulpzaam is en u den weg wijst. Ik ben zoo vrij u mijn diensten aan te bieden."

„U is zeer beleefd en ik ben u dankbaar."

„Blijft u voor de begrafenis?"

„Natuurlijk, waarom zou ik anders hier zijn gekomen?"

„U heeft gelijk. Dan stel ik u voor dat u nu terstond naar uw hotel gaat en dat u rust neemt. U schijnt heel vermoeid te zijn. Ik zal u zooveel mogelijk moeite besparen, maar ik vrees toch dat u morgenochtend wel een paar menschen zal moeten spreken die zal ik dan maar naar uw hotel zenden. niet waar?"

Jules boog.

„Mijn rijtuig staat nog voor de deur. Wilt u even wachten?" Hij verwijderde zich en van Hagen hoorde hoe hij naar de slaapkamer terugkeerde. Waarom vroeg hij hem niet om mee te gaan? Niettegenstaande al zijn beleefdheid hinderde de behandeling van den dokter hem geweldig. Toch was 't zóó beter. Hij voelde dat hij niet weer bij dat lijk kon staan terwijl de oogen van die anderen op hem gevestigd waren. Steiner keerde vrij spoedig terug, hij zei niets en onder diep stilzwijgen reden zij naar 't hotel. Hier namen zij een vormelijk afscheid. Jules bestelde een kamer en beval zijn souper daar te brengen. Ofschoon hij zich uitgeput en flauw voelde, kon hij bijna niet eten en hij werd er kwaad om. Hij had gemeend dat dat ellendige gevoel kwam door gebrek aan voedsel. Hij had zich nog in 't rijtuig voorgehouden dat hij wel weer een ander mensch zou worden als hij eens flink gegeten had en nu kon hij niets over de lippen brengen. Bah, die dokter had gelijk, hij moest rust hebben. Hij ontkleedde zich snel, deed het licht uit en ging te bed. Maar zoodra het geheel donker in het vertrek was, of hij al de oogen sloot, zag hij het gezicht van zijn vrouw, zoo lijdend, zoo uitgeteerd, hoorde hij het zachte gereutel totdat het wegstierf, de doodsstuip over het gezicht gleed en dit tot een strak, koud masker werd. Rusteloos keerde hij zich om en om, hij kon den slaap niet vatten. Ieder geluid martelde hem. Hij stond op en liet de pendule stilstaan, maar 't hielp hem niets.